

D. Tóth Kriszta - Legendaemberek

2013 szeptember 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezen a héten nem lesz mélyre ható elemzés, m?kritika vagy moralizálás. Még csak a tanulság kimondását sem biztos, hogy vállalom.

Egyszer?en csak leírok egy tapasztalatot, amelynek emlékét egy másfél évvel ezel?tti kép hívott el? bennem. Nincs

is más apropója, csak ez. A fotó.

Niki Lauda, a 70-es évek, sőt, sokak szerint minden idők, legnagyobb Forma 1-es autóversenyzője ül mellettem az autóban. Én vezetek, ő sztorizik, és közben esik az eső Budapesten. A repülőtérről tartunk a tévéstúdióba, az akkor még létező beszélgetős műsorom felvételére. A szerkesztőkkel gondoltunk egy bátrát, és Laudát nem a szokásos fehér kanapéra ültettük, hanem a kék Minibe, amit előzőleg jól bekameráztunk. Ott beszélgettünk, azon a nagyjából 10 köbméteren, szorosan egymás mellé zárva a szappantartónyi kiskocsiban. Az interjú szervezésében segédkező menedzserek nem nagyon értették a koncepciót, aggódtak, hogy mit fog szólni a „nagyember”, meg mégiscsak, hogy veszi ki magát, hogy egy autóban készítem az interjút, miközben vezetek... mert persze én vezettem.

Lauda megköszönte és visszautasította a felajánlást, hogy esetleg vezethetne is, ha már olyan jól ért hozzá. És ha már neki is Mini volt az első versenyautója. Azóta is szereti egyébként a kicsi kocsikat, most is a legkisebb Mercedest vezeti. Szóval a menedzserek, perszonalasszisztensek és piárosok meggyőzésése után ott ültünk mi ketten ebben az apró autóban és beszélgettünk. Még hozzá igen jól beszélgettünk. Mesélt például a filmről, amit épp akkor forgattak az életéről és a balesetéről, elmondta, mekkora sokkot kapott, amikor meglátta az égett Laudává maszkolt Daniel Brühl-t a forgatáson, mesélt a gyerekeiről, köztük a néhány éves ikreiről, akik után alig győz rohagni, és akik csak egy évvel idősebbek az unokájánál. Ott ült ez az élő legenda mellettem, nézte a szakadó esőt és lazán, mindenféle manír vagy kivagyiság nélkül sztorizgatott. Amikor átcsusszantam egy sárgán, ami már majdnem piros volt, kuncogni kezdett és azt mondta, ezt pont így csinálta volna is.

Nagyon sok és sokféle hírességgel találkoztam az elmúlt években. Itthoniakkal, külföldiekkel. De valahogy minig a legnagyobbak voltak a leginkább emberek. Niki Lauda. Törőcsik Mari. Haumann Péter. Bodrogi Gyula. Garas Dezső. Andy Bell. A Quimby. Bryan Ferry. És a többiek. Volt, aki körül ott ugrabugrált a menedzser, mondogatta, hogy ezt így nem azt viszont úgy igen, amazt pedig csakis amúgy. Hogy nem szereti ezt a profilját meg fordítsuk meg a kanapét, mert onnan szebben világítja meg a fény. Aztán ha végre egyedül maradtam velük végre, akkor... nos, akkor nem történt semmi. Mert nem maradt semmi abból, amit köréjük szettek-fontak mesterségesen, hanem csak űk, űk maguk maradtak meg az űszinteség. És mindig, mindig megnyíltak. Lauda a szörnyű balesetéről. Törőcsik a „haláláról”. Garas a beteg kisunokáról. Ferry a nőkről, Bell a HIV

fertőzésér?, Kisstibi a kábítószer?, Bodorgi az éhezés?, Haumann az öregedés?

Eddig tart az emlék, amit a fönti fotó idézett föl bennem. Szándékosan nem írok ellenpéldákat – pedig azok is vannak, persze hogy. A nyávogósok, a hangualt emberek, a megjátszósok, a rátartiak, a sprdek, a fennhéjázók meg a többiek. De velük most nem foglalkozom. Inkább örülök annak, hogy vannak igaz, hamisítatlan él? legendáink. Örülünk, amíg örülhetünk nekik.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló